

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

ERNYŐ ALATT

Eső zuhog, borus az ég,
Lesz ennél szebb idő is még.
Napsugaras szép kikelet,
Szivárvány a felhők felett.

L. M.

1936. MÁRCIUS

1.

IV. ÉVFOLYAM

7. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Március.

*Itt ragyog a Március,
Jó Tél apó most már fuss!
Mindjárt jön a kikelet
S ha itt talál: jaj neked!
Ráfuj pompás bundára
S nem marad csak foszlánya.
Ég veled hát barátunk:
Jövöire ismét látunk!*

L. Ady Mariska.

Toborzó.

A Satumare-i kis cimborák sem hagyják magukat a toborzó versenyen. Életrealóságuknak adják tanujelét, amikor a versenybe ők is bekapcsolódnak. Lássuk csak, kik is az ügyes toborzók?

Bleyer Évi I. g. ot. Moldován Tibi toborozta. Tótfalussy Béci pedig Bereczky Dezsőt.

Külön köszönetünket küldjük özv. Szalma Istvánnának, aki Bencze Zsófikát és Ildikót Bäläuseri, Kovács Évikét Suveica, Györffy Tibikét és Schuller Évikét Cälimänești, Kovács Zsolt és Elekes Bélát Bäești, Székely Máriát Agrishteu, Sepsi Margitkát és Öcsit Chendul Mică és Rákosi Évikét és Öcsit Körispatak, toborozta be az Uj Cimborák közé. Lelkes buzgalmaért egészséget, munkakedvet és szerencsét kívánunk minden munkájához.

*

Az Uj Cimborá toborzó versenye már nem sokára lejár. Jó lesz igyekezni azoknak, akik még eddig nem toboroztak, nehogy a versenyből kimaradjanak.

A toborzó verseny nyertesait nemcsak az Uj Cimborá fogja jutalmazni, de a Zsilvölgyi Napló, a Magyar Népujság és a Minerva R.-T. is. A Zsilvölgyi Napló szerkesztősége már el is küldte a maga ajándékát. Két gyönyörű könyvet. Egyik a Rikkanskirály, Hans Dominiktól, 232 oldalas, a másik, May Károly utikalandjai pedig 280 oldalas könyv. A Rikkanskirályt az a fiú kapja I. díjként, aki a legtöbb új előfizetőt gyűjti, utána II. díjként szintén fiú, a May Károly utikalandjait, aki az első díjas után a legtöbb előfizetőt gyűjti. De a kislányok is nyernek könyveket, ugyszintén virágmagvakat, rajzfüzeteket, s más szép ajándékokat. Az

ügyesek megkapják majd az Uj Cimborá toborzó szívjelvényét.

A toborzás most a legfontosabb tevékenység, amit kicsi, nagy az Uj Cimboráért végezhet. Ha nektek nehezen megy kis cimborák a toborzás, kérjétek meg szüleiteket, testvéreiteket, vagy jó ismerőseiteket, hogy legyenek segítségekre ebben a fontos tevékenységben.

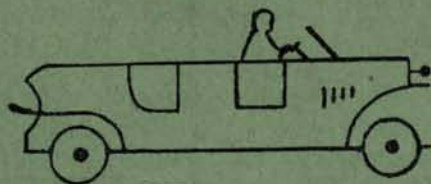
A toborzó verseny ajándékait husvétkor fogják megkapni a nyertesek.

Takarékosság.

A legtakarékosabb Cluj-i kis cimboránk eddig Máthé Zolika II. el. ot., aki november óta 600 leit gyűjtött össze. De ezt a 600 leit nemesak úgy ingyen kapta. Nem bizony! Megdolgozott érte. Ő megy apukának cigarettáért, anyukának a boltba megymásért. Igen, még a fát is ő rendeli. Ilyenkor mindig kap pár leit s ő ezt a pár leit nem haszontalanságra költi, hanem berakja szépen a perselyébe. Életrealó, ügyes kis cimborá ez a Máthé Zolika. Adja Isten, hogy hasznát is lássa az életrealóságának.

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.
27. számú színta.

Töf-töf-töf... megy az autó. Rajzold le hát szépen Anikó.

Furcsaságok Angliában.

Sok különös és furcsa szokás van idegen országokban. Ezek közül sorolunk fel néhányat:

Angliában ismeretlen a fogvájó. Asztalokon asztalterítéseknél egyáltalában nem használják. Különös, hogy nálunk a kereskedelemben a legfinomabb fogvájót angol fogvájónak hívják. Ebből is látszik, hogy a kereskedelmi elnevezések milyen furcsa módon és sokszor alaptalannul születnek meg.

Az angol házaknál, különösen Londonban nincsen az ajtókon csengő. Így, ha valaki be akar jutni a lakásba, addig kopog az ajtón, amíg az ajtót kinyitják. Az angoloknak eszükben sem áll, hogy csengővel szereljék fel lakásaikat. Ezzel szemben sok lakás távolbalátó készülékekkel van felszerelve. Mikor megjelenik valaki az ajtó előtt, benn a szobában megjelenik az illető képe és telefonon is lehet vele beszélni.

Tél a tavaszban.

Irta: Dezső hácsi.

1. Haragosan dúl-ful a szél...
Oly fagyosan kacag a tél!...
Hóbundáját míg széttárja,
Belefúj a vihar szája,
S a bélésnek fehér prémje
Szerteszt hull a vidékre.
2. Repül, száguld gomolyogva...
Reácsap az ablakokra...
Csak úgy recseg minden tőle,
Aztán fel a háztetőre!
Dermeszt, fagyaszt, amihez ér...
Jeges útja végig fehér...
3. Míg künn a tél vad orkánja,
Jégbilincset ver a tájra,
Én a kályha közelében
Folytatom a mesterségem...
S forró szívem sugározza
Melegét a papirosra...
4. S amint szavak, rímek, versek
Tollam nyomán sorra kelnek,
Sok mosolygó gyermek arca
Jelenik meg... szőke, barna...
Valamennyi ismerős mind,
Valamennyi üdvözlőn int.
5. Gyermekeim vesznek körül...
Láttukra a lelkeim örül...
Mit törődöm most a téllal?
Haragosan dúló széllel?
Rózsabimbók ha rám néznek,
A télben is tavaszt érzek!

Öreg apó okos leánya.

Irta: Ispirescu Péter.

Volt egyszer, hol nem volt, volt egyszer egy öreg apó, akinek egy olyan jóra való és szorgalmas leánya volt, hogy hire heted-hét országon is tulment. Az öreg másodszer is megházasodván, egy öreg asszonyt vett el feleségül, akinek szintén volt egy leánya.

A mostoha anya az öreg apó leányára bizta a ház dolgait.

Az öreg apó leánya font, szőtt, sütött, sepert a házban, anélkül, hogy zugolódott volna. De az öreg asszony állandóan szidta, korholta és árulkodott utána.

Nem telt el nap, hogy ne veszekedett volna az öreg apóval, hogy kergesse el a háztól a leányát. Eleinte csak kenterfalazott, de egyszer aztán kereken megmondotta:

— Ha nem kergeted el a leányodat, velem egy asztalnál többet nem eszel.

Az öreg apónak fájt a szive, hogy elkeresse tulajdon leányát s ezért csak huzta-halasztotta a dolgot. Az öreg asszony azonban nem nyugodott. Egy este leöntötte vízzel a tüzhelyet és kioltotta a parazsat, amelyet esténként szokott betakarni hamuval az öreg ember.

Reggel korán felkelt a leány, hogy tüzet gyújtson, de nem talált parazsat a tüzhelyen.

Mostoha anyjától való félelmében felmászott a ház tetejére, hogy körültekintsen, nem látna-e valamerre tüzet a környéken. Hasztalan nézett jobbra, balra, tüzet sehohsem látott. Már készült leszállani, amikor messze keleten hal-

vány fényt pillantott meg. Leszállott gyorsan és elindult abba az irányba.

Utközben egy elhanyagolt kert mellett haladt el, amely utána kiáltott:

— Leánykám, leánykám, jöjj és takaríts meg a hernyóktól és amikor visszajössz, érett gyümölcseccel foglak megkínálni.

A jószívű leányka tüstént hozzálátott a munkához és amint elvégezte, tovább ment.

Ment-mendegélt és utjában egy kutra talált, amely utána kiáltott:

— Leánykám, leánykám, jöjj és tisztíts meg engem és amikor visszajössz, friss vizet adok neked, hogy eloltsad szomjadat.

A leány szó nélkül megtisztította, azután folytatta utját.

Alig ment valamit s íme egy repedezett kemence kiáltott utána:

— Leánykám, leánykám, jöjj és tapassz meg engem és szedd ki belőlem a kormot, mert visszatértekkor puha meleg kenyérrel várlak.

A leány szépen megtapasztotta és kiszedte a hamut, azután odébb ment.

Ment, mendegélt, míg egy házikóhoz ért. Megzörgette a kaput.

— Ki az? — kérdé egy hang belülről. — Ha jó lélek vagy, jöjj be, ha nem, akkor maradj künn, mert az acél- és vasfogu kutyám széttép.

— Jó lélek, — felelé a leány.

Az öreg apó leánya bement s mivel félt, hogy mostoha anyja megveri, mert ilyen sokáig

távol maradt a háztól, megkérdezte, hogy nem volna-e szükség egy szolgálóra. Szent Péntek, aki abban a házban lakott, azt mondta, hogy bizony szüksége van egy leányra. Erre a leány ottmaradt.

Szent Péntek elmondta, hogy mi lesz a dolga. Minden reggel megeteti a fiókáit, amelyek az udvaron vannak, de az étel ne legyen se hideg, se meleg; azután szedje rendbe a házat. Péntek azután elment a templomba. A leány mindent úgy csinált, ahogy meghagyták neki.

Mikor Szent Péntek hazajött a templomból, megkérdezte a fiókáit, hogy jó volt-e az ételük. Azok egyszerre sziszegték, hogy igen jó volt és észre sem vették, hogy gazdaasszonyuk nem volt itthon. De ne felejtjük el, hogy ezek a fiókák, sárkány, kigyó és vipera fiókák voltak.

Szent Péntek azután megnézte a lakást, amely szépen el volt rendezve és ragyogott a tisztaságtól. Szent Péntek megvolt elégedve a leánnyal. Egy szép napon azonban a leány így szólott:

— Szent Péntek anyám, úgy elfogott a vágy szüleim után, engedj haza, kérlek.

— Jól van, leányom, menj. De mielőtt elmennél, nézz a fejembe s míg nézel, addig nagy viz fog elfolyni a házam előtt. A viz különböző ládákat fog hozni és válassz magadnak egyet szolgálatodért.

Valóban úgy is történt. Amint keresgált a fejében, nagy viz kezdett folyni a ház előtt. A vizen szebbnél-szebb ládikók himbálóztak.

A leány gondolkozni kezdett, hogy vajjon ő megérdemelne-e egy szép ládikót a szolgálataért. Várt, amíg egy csunya ládikó jött a vizen és ekkor így szólott:

— Szent Péntek anyám, ezt választom én a szolgálatomért.

— Vedd akkor, édes leányom és menj a jó Isten segítségével.

Az öreg apó leánya hóna alá vette a ládikót és utnak eredt. Utközben a kemence meleg, lágy kenyeret adott neki, a kut friss vízzel kedveskedett neki, a kert pedig jó érett gyümölcsrel kínálta meg.

Amint a leány hazaért, észrevette, hogy az öreg apó nagyon buslakodott utána. A leány elmesélte töviről-hegyire mi minden történt vele, majd kinyitotta a ládikót. Tátva is maradt a szájuk az ámulástól! Drága kövek, gyöngyök, selyem és arany pillangókkal himzett ruhák voltak benne. A mostoha anya és leánya majd megpukkadtak az irigységtől. Az öreg apó lelke pedig megtelt csordultig örömmel.

Az öreg asszony elküldte az ő leányát is szolgálni oda, ahol az apó leánya volt. Utközben a leány találkozott a kerttel, amely hívta, hogy tisztogassa meg, de ő így felelt:

— Hogyne, csak nem bolondultam meg, hogy összekarcoljam a kezem!

A kut is kérte, hogy segítsen rajta, de ő ennek is így válaszolt:

— Hogyne, csak nem ment el a szép eszem, hogy kifáraszam magam veled!

Azzal tovább ment, míg elérkezett a kemencéhez, amely kérve kérte, hogy segítsen rajta, de ő ennek is így felelt:

— Csak nem fogom érted összepiszkolni a keatyümet!

Folytatta utját, míg végre ő is elérkezett Szent Péntek hajlékához. Őt is megkérdezték, hogy kicsoda, micsoda, aztán felvették szolgálónak. Szent Péntek megmagyarázta neki is, mint az apó leányának, hogy mi a teendője, azután elment a templomba.

Amikor Szent Péntek hazajött a templomból, fiókáit elnyulva találta, mindegyik torka le volt forrázva és a ház rendetlen volt.

Egy szép napon a lusta leány megszólította Szent Péntek anyót:

— Elfogott a szülői vágy, engedj haza.

— Menj leánykám, — felelé Szent Péntek, — de várj csak egy kicsit, amíg viz fog folyni a kapu előtt különféle dolgokkal megrakódva és válassz magadnak közülök tetszés szerint. Amíg a víz megered, nézz a fejembe.

Alig tette rá kezét a fejére, nagy patakban kezdett ömleni a viz, különféle ládikákat hozva. A leány mindjárt a legnagyobbik és legszebbik után kapott. Szent Péntek mondá neki:

— Mivel ezt választottad, vedd magaddal, de csak otthon nyisd ki és amikor kinyitod, csak te és édesanyád legyetek a szobában.

A leány magához vette a ládát és elment. Utközben a kemencénél látta a meleg kenyeret, de nem tudott hozzányulni, a kut egy korty vizet sem adott, a kerthez nem tudott közeledni, még annyira sem, hogy a fák árnyékában elrejtse magát a perzselő napsugártól.

Amikor hazaérkezett, türelmetlenül félrehívta az anyját és azt mondta neki, hogy küldje ki az öreg apót és a leányát.

Amint ketten maradtak, kinyitották a ládát és Uram Istenem, mi volt benne? Sárkányok, kigyók és szörnyetegek; éppen azok voltak, amelyeknek leforrázta a torkát, amikor enni adott nekik. Ezek egy perc alatt szétszaggatták mindkettőjüket.

Az egész falu megrémült a történetek hallatára. Mindenki az Isten kezét látta ebben a dologban. Az öreg apó leánya férjhez ment a falu legszebb legényéhez, aki feleségül kérte.

Nagy dinom-dánom kerekedett a faluban a lakodalomkor és a fiatalok máig is boldogan élnek. Aki nem hiszi, járjon utána.

Románból fordította: Józsa János.

Utazás a Marsba.

Írta: Ifj. Kolozsváry József.

(Folytatás.)

— Hát nem látod, hogy ő es székely. Nézd meg csak a harisnyáját, szakasztott olyan, mint az enyém, még a zsinórozás is olyan rajta, mintha Kösörös Boldizsár csinálta volna.

— De csakugyan, még az ellenzője is pont olyan. Megkérdem minek hívják?

— Kérdjed!

Egyet-kettőt nyelt Déneske a nagyobb bátorság okáért, aztán megkockáztatta:

— A becses nevét szeretnénk tudni, hogy kinek tiszteljük...

— Nevem Ostor Attila, — mondja az egyik.

— Nevem Csillag Csaba, — szól a másik.

— Domokos Elek vagyok, Hegyfalváról.

— Én es Domokos vagyok, az ifjabbik,

— így Déneske.

Végre összebarátkoztak s szép csendesen bekullogtak a faluba.

A faluvégen ott állott a jelzőtábla.

— Vajjon miféle falu? — kíváncsiskodott Déneske.

Nézték, olvasták a tábla felirását.

MARSVILÁG — MENNYORSZÁG
TEJUTFALVA

Jobbra hajtás! Balra kitérni!

— Ez Tejutfalva, — mondta az öreg.

— Csakugyan az! — hagyta rá Déneske.

Ejnye ni, szakasztott olyan volt a falu, mint az övéké. Egyszer, amint mennek, csak azon veszik észre magukat, hogy a szakállások eltűntek.

Hová menjenek? Mit csináljanak? Töprengtek, mert hát senkit sem ismertek a faluban s most még a két szakállas is eltűnt, akivel hirtelenében megkötötték a barátságot. Egyszer csak egy kocsmát pillantottak meg.

— Na, ide bémennyünk! — szól az öreg.

— Bé! — hagyja rá Déneske.

— De nézd csak, mi van a táblán?

KORTYONDI JÓNÁS

korcsmáros.

— Hej, a fűzfánfüttyülő csillagos rézangyalát, hiszen ez a megszökött karcfalvi korcsmáros!

De, ha már itt voltak, gondolták csak bemennek.

— Jónapot, korcsmáros ur! — Így tisztességtudással az idősebbik Domokos.

— Adjon Isten! — fogadja a korcsmáros.

— Hát maga, hogy került ide, Jónás ur?

— Repülőgépen.

— Azt már mégse mondja! Csak nem akarja azt állítani, hogy minket megelőzött? Különben magának nem szabad a Földre szállani. Magát ott úgy keresik, mint a tüst.

— Ne szólj, hogy már el is temették, — sugja meg Déneskének.

— Eszemágában sincs oda menni. Itt úgy ömlik a földből a bor, a sert meg a kalangya karóból fejem.

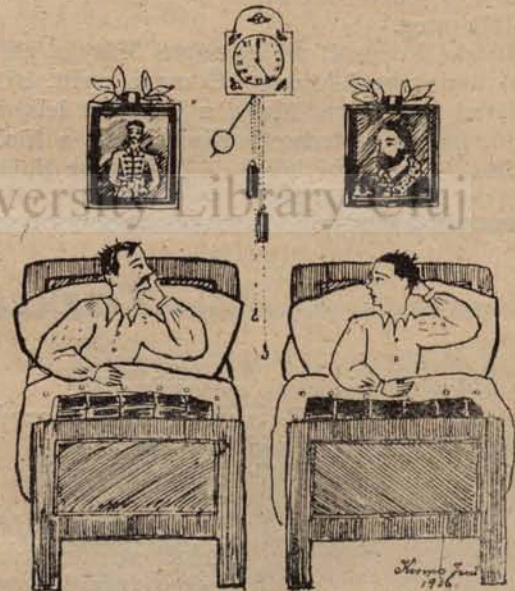
— Hm! Ez már igazán jó dolog, — gondolá a székely.

— Akkor mi es megtelepszünk itt, — válaszolá Déneske.

*

Kezdt hajnalodni. Az asszony sietősen felkapta magára a ruhát. Nézi az ura ágyát, hát az úgy alszik, mint a bunda, hasonlóan Déneske is.

— Kelljen már fel Elek! Hiszen tudja, hogy meg kell fejni a teheneket.

— Na te pupák, hát te sem tudtál a Marsban maradni?

Domokos uram felnyitotta a szemét nagy csodálkozással:

— Ne te né! — hát, hogy kerültem ide le a Marsból?

Hát, úgy, hogy fel se ment kend, csak álmodta az egész Marsbeli utazását.

Ejnye! ejnye! legalább azt engedted volna, hogy lenyeljem a fáintos Marsbeli italt, amit a Kortyondi korcsmáros mért.

A másik ágyon Déneske nyújtózkodott.

— Hány óra édesapám? — kérdezte pillogva álmosan.

— Na, te pupák! hát te sem tudtál a Marsban maradni? — így az apja, s ugyan csak csodálkozott, hogy a fiu olyan bután nézett rá e szavak után.

(Vége.)

Jóska a városban.

Régi vágya teljesült a kis Székely Jóskának, mikor édesapja Erdély fővárosába behozta.

Könnyen tehetette. Két szép sallangos, csörgős paripa repítette be őket a könnyű szekeren. Csend mindenütt, amerre elhaladtak.

Annál zajosabb a város. Amint a forgalmasabb uccákban a bevásárlásokat elvégezték, a főtérre hajtottak. Itt Jóska apjával, leszállva a szánról, a legszebb alkotást, a Mátyás-szobrot csodálták meg.

Büszke lovon ül az igazságos Mátyás, előtte kardja keresztbe fektetve. Ő maga nyílt, bátor tekintettel néz előre. Alatta a kalapját lelkesen lengető, hatalmas termetű Kinizsi Pál, a törökverő hős. S a többi hősök, — Magyar Balázs, Szapolyay Imre, Báthory István erdélyi vajda.

— Aztán mind ilyen óriás emberek voltak a régiek, édesapám? — kérdi Jóska, aki egyiknek csak a térdéig ér fel.

— Nem fiam, a szobrászművész alakította ilyen nagyra, hogy ha távolabbról is szemléljük, láthassuk tisztán az egész csoportot. Bár való igaz, hogy akkoriban délcegebb és természetesebb emberek éltek.

Jóska sokáig szemlélte a szobrot, alig tudott megválni tőle. Eszébe jutott Arany János egyik verse, amelyet nem rég olvasott fel nekik a tanító ur az iskolában, s amely így szól:

„...Elhülnétek, látva rettenetes pajzsát,
És kit a csizmáján viselt: sarkantyuját.“

Simon Sándor.

Tavaszi ének.

1. rész.

Isten áldott napja csak elmosolyodik:
Mégmozdul a vén Föld s mindjárt tavaszodik.
Kibujik a fűszál s csudálva csudálja:
Hová lett a Tél apó hófehér bundája?

Mi ez? Valóság-e? Vagy tán csalfa álom?
Ime, már bogárka mászik a fűszálon.
Tegnap még szendergett a Föld kebelében,
Ma már sütkérezik a Nap melegében.

Virágrügyek a fán már nem álmodoznak,
Áldott nap csókjára mind kibomladoznak.
Látom már, tudom már: két-három nap múlva
Valamennyi fa lesz virágba borulva.

BENEDEK ELEK.

Tavasz hullámok.

1. Bárhogy dühöng a tél, makacs kitartással, ha havat és jeget is szór szerteszét, mégis csak kitavaszkodunk lassan.

2. Bárhogy gomolyognak a sötét ködök a ragyogó napfény elé, az tündöklő ragyogásával új életre kelti majd a világot.

3. Tomboljatok csak viharok! süvöltsetek szelek, én nem aggódom azon, mert lábujjhegyen, lopva, éjjel mégis csak megjön a virágos tavasz!

4. Ekkor felébred az erdő, ragyogó diszruhába öltözik, friss zölden felnevet a napsugarra.

5. Ragyogó lombkorona ékesíti fejét, rózsa

és virág disziti, árkaiban friss, csobogó patakocskák ömlenek vidáman, mintha a tavasz előfutárjai volnának!

6. Azért hát türelem! Mert bármilyen nagy is legyen a téli dermettség, a fagy, nyugodj meg, óh emberi szív, mert minden teremtménynek az egész világon, mégis csak osztályrészül jut egy nagy, egy szent májusi vasárnap.

7. Ha gyakran szomorkodsz is, bú és gond tölti is be lelkedet, a földön nagy, pokoli szenvedés jut osztályrészedül, kétségbe ne essél sohasem, bízzál csak rendületlenül az Egek Urában, mert eljön egyszer a te tavaszod is.

E. Geibel-től fordította: Adél néni.

Csevegés Tudóka Ferkóval a meghülésről.

— Hapci! Hapci!

— No mi az, Ferkó fiam, mi történt veled, hogy prüszkölpsz? Hol hültél meg?

— Nem hültem én édesapám sehol. Nagyon is jó melegben voltunk Tibiéknél. Olyan meleg volt, hogy alig bírtunk benn lenni a szobában.

— Éppen ezért is hültél meg. A meleg szobában szokatlanul felhevültél, aztán kimentél a hideg levegőre. A hideg azonnal átesapott, így hültél meg.

— Hát hideg szobában kell lennünk, hogy télen meg ne hüljünk?

— Nem éppen hidegben, de egy átlagos hőmérsékletű szobában. Azt szeretnéd tudni, hogy hány fok legyen ez a hőmérséklet? Ez a többek között függ attól is, hogy ki milyen hőmérséklethez szoktatja magát. Vannak emberek, akik egész télen hideg, fűtetlen szobában alusznak s egészségesek, még csak meg sem náthásodnak. Az öreg Sternisa bácsit még most is emlegetik, hogy télen fedetlen fővel járt s a legnagyobb hidegben is kiment a Szamospartra fűrődni.

Nem rég olvastam arról, hogy Amerikában az egyik egyetemen tudományos kísérleteket folytattak. Az iskolás gyermekeket megfigyelték, hogy azok között a gyermekek között, akik C. 20°-nál melegebb levegőjű tanterekben tanulnak, sokkal több a beteg, náthás, tüdőgyulladásos gyermek, mint azok között, akik csak 15—19 C. hőfoku tanterekben tanultak.

Tehát a megfigyelés azt bizonyítja, amit most magadon is tapasztaltál, hogy a túlmeleg soha nem egészséges, a felhevült ember hamarabb meghül a hideg levegőn, mint a rendes hőmérsékletű. Lám Dorka néni, a sarki almás kofa, meg a rendőr, az utcai árusok, mennyi időt töltenek kinn a szabadban a téli hidegben, anélkül, hogy akárcsak náthások is volnának s némely elkényeztetett emberre meg csak ajtót nyitnak s máris prüszköl: Hapci! Hapci!

— Hapci! Hapci!

— No lám, te is Ferkó fiam!

— Nem édesapám, én ezentul tornázni fogok, hogy erősítem és edzem magam a betegségek ellen.

— Nagyon helyes, Ferkó fiam! Azonkívül, hogy tornászol, ajánlom, hogy reggelenként derékig mosd le magad. Természetesen nem meleg vízben gondolom, hanem friss vízben, nem éppen jeges vízben, amit a kutról frissen hoznak, de olyanban, ami a lakás levegőjében áll. Meleg vízben mosdani semmiesetre sem egészséges.

Aztán a nyugtalanul alvó, ideges termé-

zetű gyermekek nagyon jól teszik, ha így téli időben a jó meleg szobában lefekvés előtt tetőtől talpig lemosakodnak, természetesen szintén nem meleg vízben. Az álmuk is nyugodtabb, pihentetőbb és a meghülések ellen sokkal edzetebbek, mint a nyápic, kényeskedő, melegített vízben mosakodó gyerekek. *Marcella néni.*

Nagyapó születésnapjára.

— Földes Zoltán. —

*Sok szépet szeretnék
Elmondani mostan,
De szó nincsen ahhoz,
Mit szivemben hőztem!*

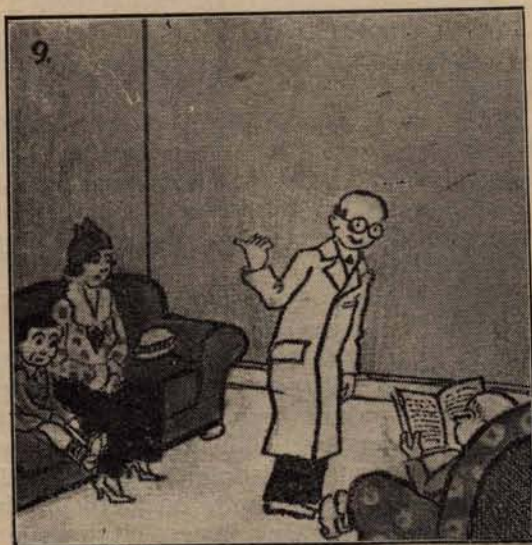
*Kis szivemben annyi
A szép s jó kívánság,
Hogy kitelnék abból
Egy csokor imádság.*

*De minden fohásznak
Egy volna a vége:
„Legyen nagyapónak
Még sok boldog éve!*

*Érje meg még sokszor
Születése napját,
Aldás ragyogja be
Élte alkonyatját!”*

Fogorvosnál.

— A képeket rajzolta: Kormos Jenő. —

Doktor bácsi: — No-no, te vagy az Péti? — Régen nem láttalak. Hát jól van, sétálj be — mert ez a kiesike előre engedett téged.

Székely kapu.

Székelyország határában,
Nagy magas hegy tetejében,
Régi díszes székely kapu,
Messze látszik a napfényben.

A faragott, szép kapura
Utoljára fel-felnéznek
Csaba vezér unokái,
S bús szemükben könnyek égnek.

Nem terem dúsan a búza
Székely kapu árnyékában,
Szegény székely ide-oda
Vándorol a nagyvilágban.

De a kapu mindig tárva,
Gyermekeit vissza várja,
Székely kapu, székely ország,
Fiaidat Isten áldja.

Markovits Edith.

A potyajeles.

Vidám leányifjusági szindarab.

Szereplők: Bács tanár, Tibor, a Pethes Nusi öccse, Pátos Miklós VII.-es, rikkancs, perces, kéményseprő, Pethesné Nusi mamája, Pethes Nusi papája és a leányiskola IV. osztálya.

I. KÉP.

(Szinhely: A leányiskola IV. osztálya. Pódium. Rajta asztal, szék, iskolapadok, esetleg székekkel helyettesítve.)

ELSŐ JELENET.

(Függöny felgördülésekor nagy zaj, rendetlenség. Némelyek beszélnek, némelyek drukkolva járnak fel s alá és magolnak. Lehetőleg mindenki természetesen, saját magát játsza. Egy lány a táblánál karikaturákat rajzolgat. Néha-nyan állnak körülötte. Kacagnak, mulatnak.)

GELLNER ALIZ: Jaj te Lili, hiszen most éppen engem örökítettél meg. Hálás köszönete az utókornak!

LILI: Téged rajzoltalak Alizkám? Sajnálatos tévedés. Ez Boros Gyurka, az a mafla VII.-es. Mikinek a barátja, tudod, aki a tánciskolában mindjárt mondta, ha valakinek a lábára lépett: — Lám lám, kisasszony, újra tévedtünk. (Lányok hangosan kacagnak.)

PETHES NUSI: Aztán mondd már Lili, sokszor „tévedett” így az a Gyurka?

LILI: Nem olyan sokszor. Nekem mindössze ötször lépett a lábamra. Bagossy Lencsinek négyszer. Volt akinek csak kétszer. De ez csak azért történt meg, mert többször nem is táncolt az illetővel! Aztán láttátok volna azt a Gyurkát! A tangót csak a zongorától tudta megkezdeni. Ha a kályhánál ért véget a tánc, képes volt visszajönni a zongorához és ott kezdeni meg újra. (Csengetés hallszik.)

LÁNYOK: Jesszusom, csengetnek és én még nem is tudom a Loreleyt. (Ki-ki a helyére szalad.)

És most még nagyobb buzgósággal lát neki az osztály a tanulásnak. Egy negyedikes ijedten szalad be): Jön a tanár ur!

OSZTÁLY (rémülten): Jaj! itt a tanár úr! (Befogják a fülüket és ugy tanulnak.)

MÁSODIK JELENET.

Bács tanár és előbbiei.

BÁCS TANÁR [belép. Osztály elnémul. Felállással üdvözlök a tanárt, aki int és az osztály leül. Bács tanár tipikus professzor. Szemén fekete keretű pászsem. (Ha csak lehetséges, ezt a szerepet férfi szereplő játssza meg.) Kabátját a fogásra akasztja és kalapját, aztán helyet foglal az asztal mellett. Egy pillanatig szétnéz az osztályon, az osztálykönyvbé beírja a nevét, majd felnéz:] Ki hiányzik?

BENEDEK KRISZTINA (feláll az első padban): Izsák Maca.

BÁCS TANÁR (összeráncolja a homlokát, szigoruan): Maca? Mi ez kérem? Önöknek ez is név: Maca? Miért nem mindjárt Paca? Amilyet a német dolgozatokra szoktak ejteni. Nem ezt a kifecimitott nevet kérdeztem.

BENEDEK KRISZTINA: Izsák Margit.

BÁCS TANÁR: Nahát! ez az kérem! Margit és nem Maca és Paca. Tudjanak disztíngválni. Ne csináljanak cirkuszt magukból. Ki hiányzik még?

JEREMIÁS ZSÓFI (feláll): Kecskeméti Finci.

BÁCS TANÁR: Hogyan? Nem hallottam jól.

JEREMIÁS ZSÓFI (zavartan): Izé... Kecskeméti... Kecskeméti Franciska és Tóth Anuska.

BÁCS TANÁR (tempósan itat, bezárja a könyvet, helyre teszi a tollat. Az osztály feszült figyelemmel lesi minden mozdulatát. Előveszi a noteszt és kinyitja. A névsor elején az A, B, C-sek: Bagossy Lencsi, Bene Magda, Benedek Krisztina, Biró Emma, akik körülbelül egymáshoz közel ülnek, rémülten néznek egymásra. Benedek Krisztina már veszi is a könyvét, hogy fel-

álljon és menjen kifelé, de a tanár fordít a noteszben. Krisztina és a többi B és C-ek nagy boldogan sóhajtanak fel és lerakják a könyvet, szótárt ismét elébük a padra, most a H és K-sok drukkolnak és a tanár, aki időnkét ki-kipillant, észreveszi a drukkot. Ahányszor fordít, mindannyiszor más-más csoporttal kezdődik a némajáték. Az utolsó lap után megáll, felnéz, az egész osztály nagy izgalommal lesi, kin kezdi hát a tanár? Bács tanár erre visszafogat a legelső lapig és siri csendben kezdi: Jöjjön felelni ki... (Kis szünetet tart végigné a szorongó léányseregen s folytatja): Bagossy Lenke, Bene Magda, Benedek Krisztina, Biró Emma, Csapos Ilona, Deutsch Irma, Ecsedy Klára.

BENEDEK KRISZTINA (sietve kapkodja össze a holmiját, sugva a szomszédjához): Tudtam!... Aztán sugjál!... (Többiek hasonlóan izgatottan kisorakoznak és félkörbe állnak a pódium körül. A legelső a szótárát odanyújtja némán, alázatos tisztelettel a tanárnak.)

BÁCS TANÁR (nem nyul hozzá. Ujra belenéz a noteszbe): Lássuk csak tovább. (Ujra lapoz újra felnéz a lányokra): Keresztesi Erzsébet, Kákay Ilona, Lengyel Zsóka, Papp Margit, Tukács Ilona, Vargha Ily, Zagyva Ilma. (Alig maradnak a padokban.)

TANÁR (legelsőhöz): Na kérem, mi a lecke?

BAGOSSY LENKE: A gyenge igék ragozása, Kolostori irodalom a XVI-ik században, fordítani az első szakasz. A szavak, (és újra odanyújtja a hosszú szótárt, a tanár most elveszi és belenéz) és a Loreley könyv nélkül.

BÁCS TANÁR: Na tessék. Mondja el a Loreleyt.

BAGOSSY LENKE (mérsékelten):

Ich weiss nicht was soll es beudeten,
Dass ich so traug bin.

(Megáll, újra kezdi):

Ich weiss nicht was soll es beudeten,
Dass ich so traug bin.

Ein Märchen aus alten Zeiten. (Megáll.)

BÁCS TANÁR (int a másodiknak): Tessék!

BENDE MAGDA (gyorsan):

Ich weiss nicht was soll es bedeuten,
Dass ich so traurig bin. (Megáll.)
Das kommt mir nicht ...

BÁCS TANÁR: Ja, ja. Das kommt mir nicht!
(Int a következőnek): Folytassa!

BENEDEK KRISZTINA:

Ich weiss nicht, ich weiss nicht.

BÁCS TANÁR: Auch ich weiss nicht ... (Int tovább.)

CSAPÓS ILONA (elmond két sort hibátlanul, de aztán megakad ő is).

BÁCS TANÁR (csóválja a fejét): Hogy, még a jótanulók is ... Nem értem. Nem megy ez a né-

met. Mi van Önökkel, lányok? Nem forog a nyelvünk? szégyen, hogy így akadoznak. Na nyelvgyakorlatokat fogunk tartani. Most az egyszer minden baj nélkül helyre mehetnek. (Lányok nagy boldogan iszkolnak helyre.)

BÁCS TANÁR: Hát lássuk csak kérem. Aki nekem el tudja mondani tizszer egymásután, kék pap, de gyorsan és szóhiba nélkül, az kap egy jelest.

(A teremben halk zugás támad, ismétlik: Egy jelest? (A szemekből kicsillan a felfokozott érdeklődés. Egymásra néznek, csak azt várva, hogy valaki megkezdje. A második padban jelentkezésre nyújtja az ujját egy leány.)

BÁCS TANÁR: Na Grigássy Rózsi!

GRIGÁSSY RÓZSI (kezdi): kék pap kék pap kék pap kék pap ...

BÁCS TANÁR: Nem kék pap. Leülhet! Utána:

VARGHA ILUS (kezdi gyorsan): kék pap kék pap kék pap ...

BÁCS TANÁR: Maga is kék pap! Leülhet! Utána:

BONTHA SÁRI (lassan szótagolva): kék, pap, kék pap kék pap kék pap kék pap, kék pap, kék pap, kék pap. (Az osztály számolja mind izgatottabban és hangosabban): 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

BÁCS TANÁR: Hohó, maga kis csaló! Hisz így mindenki el tudja mondani. Ezért nem jár jeles. Leülhet! (Lányok hangosan összenevetnek. Sári elszontyolodva leül. Most feláll Deutsch Irma, de már csak annyit mond: kék pap, kék pap, kinn megszólal a csengő.)

Az osztály csalogódtan egyszerre: Óh! ...

BÁCS TANÁR (elmenőben visszanez jelentősegteljesen és biztatóan): Na majd a jövő órán!...

(Lányok nagy örömrivalgással egymás nyakába borulnak): Megtanuljuk! Éljen, Éljen a potyajeles a jövő órán! (Függöny le.)

(Folytatjuk.)

Kinek mi tartozik a mesterségéhez?

(Az alanti üres vonalat töltsétek mindig ki)

† Virágh Bözsike.

Egy kedves kis cimboránktól veszünk végső bucsut e sorokon keresztül. Az I. gimnázista Virágh Bözsikétől, aki Zälau-n végezte tanulmányait s a szorgalmas munkálkodás közt sujtott le reá a betegség. Bár a szülők a leg-gondosabb ápolásban részesítették leánykájukat, a halál hosszas szenvedés után mégis elragadta szerettei közül.

Könnyes szemmel emlékezünk rád kedves kis cimboránk, aki olyan szeretettel és türelmellenül vártad a postást, hogy hozza-e már az Uj Cimborát. Ugy hulltál le az élet fájáról, mint egy szép fehér virág. Álmod legyen esendes és boldog a reád boruló vén fák alatt...

Szerkesztő néni.

KIS CSERKÉSZEK

A jótett.

Farkaskölyök-cimborák, emlékeztek-e még az ígéretre? Hogy is szól a második pontja? „Igyekezni fogok minden nap valami jót tenni.”

A minap egy csukott kapu előtt kis kutyát láttam. Szegényke ugatott, kapart, felugrott a kilincsre; mindenképen be akart menni, de nem tudott. Elsétáltam egy párszor a kapu előtt: hadd lássam, mi lesz. Hát egyszer csak jön az én kis Pali cimborám, szépen oda megy a kapuhoz, kinyitja, beereszti rajta a kutyust és utána megint szépen beteszi a kaput.

No lám, gondoltam magamban, milyen figyelmes, ügyes kis cserkész ez a Palkó! Ez nem feledkezik el az ígéretéről, amit a felava-

táskor tett. Megragad minden alkalmat, amikor jót tehet.

Látjátok farkaskölyök-cimborák, Palkótól ti is példát vehettek. Iparkodjatok másokat boldogítani, mint ő. Tegyetek minden nap valami szivességet valakinek. Egészen mindegy, hogy kinek: barátnak, idegennek, férfinak, nőnek vagy gyermeknek. S a szivesség, a „napi jótett”, nem szükséges, hogy nagy dolog legyen. Akár otthon is találhattok egész sereg tenni valót, vagy szivességre alkalmat.

De az is jótett például, ha az utcán elkerítetek udvariasan egy öreg néni csomagját és segítitek vinni. Vagy kis gyermekeket vezethettek át a forgalmas utcán, vagy tehettek más effélét. Jót tesztek azzal is, ha előfizetőket szereztek a Cimborának, vagy másképp siettek a segítségére. Csak az a fontos, hogy ne a dicséretért, a jutalomért dolgozzatok, hanem azért, hogy jót tegyetek.

A farkaskölyök bogot köt a nyakkendője végére, hogy a napi jótetre emlékeztesse mindig, s csak akkor bontja ki a csomót, mikor a jótettet elvégezte.

Legközelebb megkérdezem tőletek, hogy van-e bog a nyakkendőtokön. Remélem, hogy sohasem feledkeztek el a napi jótetről.

Bizik bennetek!

Farkas-anyátok.

Az olasz-abesszin háboru.

Irta: Méder Zoltán, II. g. o. t.

A szerencsés négus.

— Fiuk, most vagy soha! — rajta Űsd, vágd, nem apád! A két csapat egymásnak rohant. Most az olaszoknak kedvezett a szerencse. Az abesszin csapat felmenekült a kollegiumba. Az olaszok — Hajrá! Utánuk! — kiáltással rohantak az abesszinek után. Fent a folyosókon irtózatos harc fejlődött ki. A négus a harc hevében, hogy hogy nem, meglógott, miközben a kapus, nádpálcával a kezében, megjelent a láthatáron és mikor a közelbe ért, elkiáltotta magát: Hé, fiuk, mi lesz itt? — és elkezdte táncoltatni a nádpálcát a harcolók hátán, mire mindkét csapat, most már jó barátságban, hanyatt-homlok kezdett menekülni, ki hova tudott s merre látott. De az a tekergő négus megszuza simán!

Humor.

A skót a pályaudvaron megkérdi a hordártól, mennyiért viszi ki a csomagjait.

— Az elsőt ötven lejért, a többit húsz lejért.

— Na, akkor az elsőt én viszem, itt van, vigye maga a másodikat, meg a harmadikat.

A pintyőke és a veréb.

Hideg szél fujta a havat. Kettős ablakon belől aranyozott kalitkában ugrált egy pintyőke és hol ide, hol oda lépegetve, rudacsára ugrálva, kiabálta a nevét: pinty-pinty-pinty. Közbe a jó buzaszemekből, husvagdalékból, cukortörmelékből evett.

— Milyen boldogság is idebenn, — gondolta magában.

Épp akkor tekintett ki a zimankós időbe, mikor az ablak párkányán egy éhes, fázós veréb pihent meg.

— Veréb koma! — szólította meg, — jőjj be ide, jó dolgom van, enni, inni bőven kapok, nem nélkülözök, nem fázom, mint ti. Dicsérem is az új gazdámat, az embert, nem úgy, mint a régít, az Istent, aki nem zárt el ugyan, adott szabadságot, de reám bizta a megélhetés gondjait. Jőjj be, hívd társaidat is, csak dicsérni kell énekeddel a gazdádat, van bőven minden.

— Sajnálak pintyőke, — felelt a veréb, — hogy így megváltoztál. Tanácsodat nem fogadom el. Inkább szemét és hulladék közt keresem kemény télen sok nyomorgó madártársammal, a sármányokkal, csizekkel, tengelicekkel s más rokonaimmal szükös eledelemet, de nem hozok szegyet a fájomra, ki megtagadtad Istennünket. A szabadságot és hűséget többre becslöm a tele gyomromnál.

Ezzel elrepült.

— Pinty, — pinty, — pinty, — mondogatta a pintyőke és tovább habzsolta bőséges kosztját.

Dr. I. Dienes Jenő.

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK!

Fürdik a holdvilág...

— Petőfi Sándortól. —

Fürdik a holdvilág az ég tengerében,
Méláz a haramja erdő közepében.
Sűrű a fűvön az éj harmatozása,
De sűrűbb két szeme könnyének hullása.

Baltája nyelére támaszkodva mondja:
„Mért vetettem fejem tilalmas dolgokra!
Édes anyám, mindig javamat akartad,
Édes anyám, mért nem fogadtam szavadat:

Elhagytam házat, földönfutó lettem,
Rablók, fosztogatók közé keveredtem;
Most is köztök élek magam szégyenére,
Ártatlan utasok nagy veszedelmére.

Elmennék és haza, itt hagynám ezeket,
Örömet itt hagynám! de most már nem lehet,
Édes anyám meghalt... kis házunk azóta,
Régen összeroskadt... s áll az akasztófa.

Kérjétek meg szüleiteket vagy a tanító bácsit, nénit, hogy tanítsák meg nektek ennek a gyönyörű éneknek a dallamát.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Báthory Jutka Giläu. Örültél-e a kis naptárnak Jutka? Mert elküldtük neked. Édesanyádat melegen üdvözlöm. — Bothár Andor Aghires. Megérkezik-e rendszeren az ujság? A kis naptárt elküldtük. Szeretnénk kapni egy ügyes bemutatkozó levelet. — Koner Erzsike, Szilágyi Pityu, Fodor Ilonka Turda. Remélem, most nem eserélik össze az ujságokat s így azokat mindig rendszeren kapjátok. Hogy megy a tanulás az iskolában? — Fischer Gyurka Turda. Ej! ej! kis cimborá, nem tudom mi oka lehet, hogy leveledet nem hozza a postás. Valószínű, hogy csak készülsz azzal a bemutatkozó levéllel, azért nem hozta el eddig a postás. — Kenderessy Miklós IV. el. ot. Turda. Örömmel hallottam Szász Jóskától, hogy a levelezésen keresztül milyen erős barátság fejlődött ki köztetek. Hogy Jóskát meg is hívtad Satumare-ról hozzátok s több, mint valószínű, együtt fogjátok tölteni a nyarat. — Dohy Ferike. Mit szólsz a Nyafhona Ödi viselt dolgaihoz? Ugye milyen nevetséges az olyan gyerek, aki még egy kis foghuzástól is fél? Gondolom, hogy te már nem félnél, de még a levélírástól sem. Mert milyen kis cimborá lenne az, aki még egy levelet sem tudna megírni a szerkesztőnőnek? Igaz-e Ferike? — Scheffler Erzsike Satumare. Megkaptad-e most már a naptárt? Aztán ügyeskedni Erzsike, beállni a toborzóba, mert minden kis cimborának legalább még egy új kis cimborát kell szerezni. — Bakó Károly Turda. Remélem, hogy most már minden számát elolvasod az Uj Cimborának? Még pedig figyelmesen, mert csak úgy tanulsz meg belőle sok hasznos dolgot. — Balázs gyerekek Giläu. Örültetek-e, hogy apuka megrendelte az Uj Cimborát? — Pollák kislányok Satumare. Bemutatkozó leveleteket várom. Minden új kis cimborának az az első dolga, hogy egy ügyes levélkében bemutatkozik a többi kis cimborának. A naptárt kaptátok-e? — Király Miklós Turda. No hát leszünk-e továbbra is jó barátságban? — Péter Tini Giläu. Még te apró baba vagy, nem tartozol a tollforgató kis cimborák közé, de anyukád megírja majd, hogy szereted-e ezt a kis Uj Cimborá ujságot? Jó lesz kis Tini? — Tankóczy Évi, Papp Iduka Satumare. Uj kis cimboráink vagytok. Szeretettel fogadunk magunk közé. — Bajka Klárika és Mancsi Mihai Viteazu. Töletek is várom a bemutatkozó levelet. — László Ilona és Elemér Giläu. Remélhetőleg most már egészségesek vagytok. — Szöcs Lacika Papiu Ilariu. No már erre nagyon kíváncsi vagyok, hogy örültél-e az Uj Cimborának? A kedves Margit néni járattja neked, hogy belőle majd sok hasznos dolgot tanulj. — Keresztessy Józsika Satumare. Megkaptad-e a naptárt? — Kertész Évike, Horváth Nuszi, Ujvári Árpád, Rácz Mancsi Giläu. Ti is új cimbo-

rák vagytok, Ugyszintén *Schmiedt Laci és Debe-
ják Karcsi*. De ám tudjátok-é, hogy az új cimbo-
ráknak be kell mutatkozni? Máskülönbön honnan
tudnák meg az országban, hogy ti is az új cim-
borák közé tartoztok? Akár közösen is megirhat-
játok a bemutatkozó levelet. A Pincés Gyula ma-
mája szívesen megmagyarázza nektek, hogy kell
megírni a bemutatkozó levelet. — *Debreczeni
Karcsi és Évi*. Remélem most már kibékültél a
világgal, mióta a te nevedre is jár a lap. Ha
tudtuk volna, hogy többen is vagytok, már rég
ugy címeztük volna a lapot, neked is, meg a hu-
goeskádnak is. — *Schwartz Jancsi, Désy Jo-
lánya, Osztrómuhoz Olgi, Wohl Agi Satumare*.
Cimetrekre a lapot beindítottuk. Bemutatkozó le-
veleteket várjuk. — *Ady Attila*. No legényke,
remélem most már egészségesek vagyunk? De ugy
is kell! Szeretni a spenótot, meg a sárgarépa fő-
zeléket, s mindent, amit a doktor bácsi mond, mert
csak így lesz erős a gyenge kis cimborá. — *Bitay
Kálmán III. g. ot*. Tetszett neked a „Gyere be
rózsám” című dal eszperantó nyelven. Meg is ta-
nultad. Mivel eserkész vagy, szándékodban is van
megtanulni a nyáron eszperantóul. Kívánom, hogy
szándékod teljesüljön is. — *Vass Rózsika Mi-
hai Viteazu*. A bemutatkozó levelet tőled is vá-
rom. — *Szarvady kis lányok*. Hát gyűl-e a pénz
a kis perselybe? Irjátok meg majd, hogy hány
lejt gyűjtötök össze! — *Kerekes Katóka Satu-
mare*. Megkaptad-e, kis Katókám a naptárt? Mert
neked is küldtünk! Abba aztán vannak szép kö-
szöntő versek mindenféle névnapra. — *Krájcsó-
vics Ica I. g. o. t*. Kapod-e pontosan az ujságot?
Édesanyádat és a kedves nénikédet üdvözlöm.

Humor.

Két gyermek irtózatosan püföli egymást az utcán. Arra megy egy úr és megbotránkozva szól rájuk:

— Ejnye, ejnye, gyermekek, hát nem tudjátok, hogy ellenségeiteket is szeretni kell?

— Igen ám, — feleli az egyik gyermek, — csak hogy mi nem ellenségek vagyunk, hanem testvérek.

*

Nagyétvágyu Benedek magyarázza az étte-remben Púsmogi urnak:

— Hát van annak a közmondásnak valami alapja, hogy evés közben jön meg az étvágy? — Dehogyan is van, — semmi alapja sincs — én már három órája eszem, és még sem jött meg az étvágyam.

*

Ferike: Mondd apu, mit neveznek fekete karácsonynak?

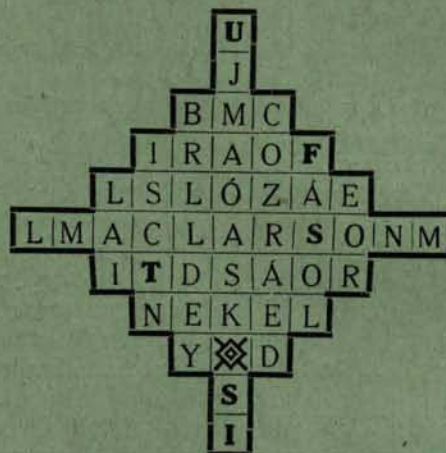
Apu: Még azt sem tudod? A négerek karácsonyát!

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Sólyom István.

1. Kockarejtvény.

Beküldte: *Simon Béla IV. g. o. tan.*

Erdélyi folyóirat címe, szerkesztőinek neve és a rejtvényrovatvezető monogramja.

A vastagon nyomtatott betűk kezdőbetűk.

2. Betűrejtvény.

Beküldte: *Martin Lajos.*

16 üz & és

Megfejtési határidő: 1936 március 15. A megfejtők között jutalmul különböző nyereményeket sorsolunk ki.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ek. Amerikában 300 Lei.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „Studium” könyvkiadó R. T.-hoz, Budapesti, Keckeméti-u. 8. sz., az Új Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
TELEKY DEZSÓ és SIMON SÁNDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.
Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj